בגלעד אבי חפר ובמכיר אבי גלעד לעיל מיהא אייבי ואיכא למימר דלגלעד קאי ומאי שני שני לגלעד כלומר בן בט כדכתיב בן חפר בן גלעד,כרי ג' חלקים ב' חלקי בכורה וחלק ללפחד עצמו שהיה מיולאי מצרים והאי דלא קתני ב' חלקים שהיה להם לבנות ללפחד כדכתיב (יהושע יז) ויפלו חבלי תורה אור מנשה עשרה שיחא דשיחא בחי אבות ואדבע דידהו דהוה להו חד אחת לאבות (ה) ונטלו חלק בנכסיו כדאמרי' בגמ' הייט טעמא דלא הוה משמע לן מידי להא בדבר אשמועינן דבא הכן הרי היא במקום הכן ליטול עם האחין בנכסי חפר דהוא הדין הרי היא במקום הכן ליטול עם האחין בנכסי האם ונמי לאשמועינן דליולאי מצרים נתחלקה הארץ הא אשמועינן לה מדנטלו חלק ללפחד בשביל שהיה מיולאי מצרים אבל בהני ג' חלקים דקתני אשמועינן הלתא מילי דליולאי מצרים נתחלקה הארץ ולא הבן היא בכן לירש עם האחין וארץ ישראל מולאקת היא ליולאי מצרים ונטל בה בכור פי שנים: **גמ' ליולאי מצרים נתחלקה הארץ.** כלומר לבני האדרן נתחלקה הארץ כפי חשבון של יולאי מצרים שנטלו בתורת ירושה מאבותיהם דלפי חשבון הראשון שנמצא בשנה שניה לנחלתם ממצרים נתחלקה הארץ בין יולאי מצרים נתחלקה הארץ כאילו יולאי מצרים נתחלקה הארץ בין אחד בן שנים ומי שהיו לו עשרה בנים נמי לא נטלו בין כולם אלא חלק אחד: **שנאמר.** בפרשת בני האדרן באותו מנין דערבות מואב דכתיב בהו ובאלה לא היה איש מפקודי משה ואהרן וגו': **לשמות מטות אבותם.** של אלה שנמנו ביולאי מצרים יגחלו אלו לאותן יחלקו הנחלה ואלו אשר קמו תחתיהן יירשום ולקמן מפרש מנלן דהאי "אבותם"-ביולאי מצרים קאמר: **לאלה תחלק.** דכתיב לעיל "אלה פקודי בני ישראל שש מאות אלף ואלף שבע מאות ושלשים" וסמיך ליה "וידבר ה' אל משה לאמר לאלה תחלק הארץ נחלמה לבני הארץ נתחלקה: **כאלה.** שהן בני עשרים, דלבני עשרים שיולאו ממצרים נתחלקה הארץ אבל לא לטפלים שיולאו פחות מבן כ' אלא נטלו חלק בארץ לא הם ולא בניהם אלא בזכות מוריהן ואם לא היה להם שום מורים שיולא ממצרים כגון שלא היה להם אב ולא דוד ואם שמתו במדבר בלא בנים אז לא נטלו חלק בארץ וכסיפרי כתב מה ת"ל לאלה תחלק הארץ (ג) (מפט) שכשרים וקדושים כלומר לאפוקי רשעים שבהן אלא היה להן חלק בה ואפילו בניהן אינן זוכין בה בשביל אביהן אלא בזכות זקניהם אם היו מיולאי מצרים כדאמרינן לקמן בני מרגלים ומתלוננים נטלו בזכות אבי אביהן ובזכות אבי אמותיהן: **לבני הארץ נתחלקה הארץ.** ולא ליולאי מצרים דאין הולכין אחר היולאין אלא אחר הנכנסים דראובן ושמעון שיולאו ממצרים והולידו בנים במדבר אם אחד אי עשרה אם אחד אי הוה אזלינן בתר יולאי מצרים היה טעל בהאחד כנגד כולן אבל עכשיו העשרה טעלין ' חלקים והאחד טעל חלק אחד: **אלא מה אני מקיים לשמות מטות אבותם.** דמשמע דאחר יולאי מצרים נמי יש לו לחלק הנחלה ומפרש ואזיל דלהכי אהני "לשמות מטות אבותם יחלו" דלאחר שנטלו בני ראובן ושמעון י"ל חלקים בארץ מחלקין אותה ביניהן לפי חשבון מטות אבותם כאילו ליולאי מצרים הייט ראובן ושמעון אבותם הני י"ל חלקים וכגון דהכהו יולאי מצרים היו בני עשרים דומיא דבאי הארץ דקפיד קרא לענין נחלת ארץ ישראל אבבי כ' כדכתיב "לאלה" "הבנים אין כי אם שלומים בשלמא להניא לשניהן י"ל חלקים ראובן ושמעון ומעריבים לבניהן בעו של ראובן עטלין ובעו של שמעון עטלין מאלה והכי תניא בתוספתא (פ"ז) כיצד שני אחין שהיו מיולאי מצרים לאחד ולזה לו ב' בנים אחד ולפניהם בית ה' כורין דהייטו י' לחכין השעה נטלו לאחד לאחד,ט' לחכין,והאחד נטל לאחד החזירום לאבותיהם וחזרו האבות והרישום לבניהן ט' אחין נטלו מחלה שהן כוריים ואלו ואחד נטל מחלה שהן כוריים ואלו וזהו שאמרו "בכל מקום אין יורשין את המתים ואין המתים "ורשין את החיים" וכך היא הלעה של בריתא בסיפרי שיהא הכתוב נחלה זו מכל נחלות שבתורה אין יורשין את המתים ואין המתים יורשין את החיים אמר רבי משל למה הדבר דומה לשני אחין כהנים שהיו בעיר לזה בן אחד ולזה בן ג' בנים ויולאו לגורן זה נטל סאה ואלו נטלו ג' סאין והוליכו אצל אביהן וחזרו ואלו אבותיהם שהיו אבותיהם ראובן ושמעון ג' סאין ואלו אבותיהם ראובן ושמעון ג' סאין אבותיהם ראובן ושמעון ג' סאין אבותיהם ראובן ושמעון ג' סאין